

Каломановъ. (Като се посъвзема). А нали сама призна?

Бърмова. То бѣше само да те изпитамъ. Нищо не е било!

Каломановъ. Заклевашъ ли се?

Бърмова. Заклевамъ се. (Прави кръстъ съ пръсти и го цѣлува).

Каломановъ. Увѣрихъ се, че си паднало момиче.

Бърмова. Значи и на кръста не вѣрвашъ? . . . Вѣрвашъ само на него. . . О, той е подлецъ! Той ти е казвалъ измислици, за да ме открадне отъ тебе. . . Да, той ми предлагаше любовъ. . . И защото му отказахъ — измислилъ е . . . (Презъ сълзи). Азъ искамъ само да ме разберешъ: да, той ме заплаши: ако не му се отдамъ, ще каже, че е било, за да ни смрази. Ето какъвъ е твоя приятел!

Каломановъ. Значи, той е измислилъ това!

Бърмова. Да! . . . Той е подлецъ. . . безчестникъ! . . .

Каломановъ. И при все това; ти дойде да го диришъ! . . . Ти го диришъ, когато той вече има друга? Тая, която му мобилира тази стая.

Бърмова. Сега ти съченявашъ.

Каломановъ. Но, ако ти кажа коя е?

Бърмова. Не може да бжде! Това е отъ паритѣ, които му донесохъ.

Каломановъ. И ако ти я кажа.

Бърмова. Ще излъжешъ!

Каломановъ. Тогава попитай Чапразова.